

SPARK č.12/2005

Rozhovor s Kärtsym Hatakkou

Text: Kateřina Volková

Finská skupina WALTARI vznikla roku 1986. Vyšla z punkových kořenů, které se od té doby spojily ještě s kořeny popovými, rappovými, rockovými, metalovými... Jejich nové DVD, „Rare Species Alive“, zachycuje tvorbu od počátků kapely až po dnešek. Můžete porovnat tápavé, možná tak trochu úsměvné začátky se stylem, který se jim povedlo objevit a kterého se drží dodnes. Dá se ale vůbec definovat styl kapely? Někomu jejich hudba může připadat jako bezhlavé kombinování stylů, někdo v tom vidí právě jedinečnost Waltari. Aby toho nebylo málo, kapela kromě DVD natočila i nové album „Blood Sample“. Když nepřehlédnutelná postava Waltari, zpěvák a klaun v jedné osobě Kärtsy Hatakka, zavolala do redakce, ozývaly se ze sluchátka nárazy větru. „Ále, přece nebudu sedět zavřenej doma, když mám možnost vyjít si do přírody a spojit příjemný s užitečným,“ slyšela jsem Kärtsyho hlas přerušovaný větrem. Takže se pohodlně posad'te, představte si finskou přírodu a v ní krácejícího Kärtsyho, jak k vám mluví do utrženého sluchátka, neboli mobilního telefonu, a můžete se začít...

Na novém albu, „Bloode Sample“, se prolíná hodně hudebních stylů, což je pro vás ostatně typické. Oslovuje tě nějaký z nich víc než ty ostatní?

Mám rád opravdu všechny hudební směry. Spíš záleží na tom, jak je konkrétně která písnička poskládaná a jaký nápady do ní autor vložil. I když naše hudba v sobě zahrnuje hodně inspirací, stejně je v jejím pozadí nejvíc rockových prvků. To platí i pro nový album. I když v něm můžeš poznat „hudbu odevšad“, přece jenom tam někde vnímáš ten správný rokec. Tím taky naše hudba drží pohromadě.

Jde vůbec nějakým stylem charakterizovat vaše poslední album? Jak bys ho popsal pro někoho, kdo vaši hudbu ještě neslyšel?

Dalo by se to popsat stylem postmoderní crossover. Písničky jsou poskládány „jinak“, než je obvyklé. Kdo chce pořád dokola slyšet sloka-refrén-sloka-refrén?

Kärtsy, je o tobě známo, že posloucháš hodně rozdílných žánrů hudby. Například Nine Inch Nails, Korn, Destiny's Child, Eminem, Madonnu... Myslíš si, že pro to, abys mohl skládat dobrou hudbu, musíš zároveň dobrou muziku poslouchat? Nebo by tvoje oblíbená hudba neměla ovlivnit tvoji tvorbu?

Přesně tak to je – abys mohla skládat dobrou hudbu, musíš i dobrou hudbu poslouchat. Já jsem původně jenom jedním z mnoha hudebních fanoušků, prostě posluchač. Hudbu poslouchám už od svých pěti let. A od té doby se snažím hledat v různých hudebních žánrech stále něco nového. Moje práce je skládat hudbu a tohle je její součástí. Různými žánry jsem se nechal inspirovat i na novém albu.

Co ale na druhou stranu děláš pro to, abys nekopíroval to, co posloucháš?

Myslím si, že právě o tom je rock and roll. Všechno vzniklo z ničeho. Skládání hudby je o důvěře ve své vlastní schopnosti. O víře, že dokážeš dělat hudbu, která vychází z tebe a ne

z někoho jiného. Záleží na tvém charakteru a tvé mysli. A to je přesně to, čemu ve Waltari věřím. Tam to takhle funguje. Když máš odvahu psát, můžeš stvořit cokoli a lidi ti to uvěří. Waltari prošli několika obdobími. Chceme být nebezpeční a nepředvídatelní a přejeme si docílit takového zvuku, který nemá žádná jiná kapela.

Nejsi ten typ zpěváka, který nosí přitažlivé oblečení, aby na pódiu vypadal co nejlíp a každého ohromil nejnovější módou. Právě naopak – na vašem DVD „Rare Species Alive“ téměř vypadáš jako Beetlejuice. To má ještě větší váhu z důvodů, že je vidět, že hudbu bereš opravdu vážně a děláš si legraci sám ze sebe. Nezapomenutelné okamžiky na DVD jsou ty, kde vyvalíš oči, že ti málem vypadnou z důlků. Na koncertech staršího data jsi také hrál na strašidelnou basu bez hlavy. Kde bereš inspiraci, co týče tvé image?

Image si vytvářím sám. Samozřejmě mám své vzory, např. Davida Bowieho. Ten se nebojí stále svoji vizáž měnit. Mým cílem je, aby lidi z mojí postavy měli tak trochu divný pocit. Chci se chovat jako nějaký cizinec, vymyšlená strašidelná postava nebo trochu jako postmoderní člověk, třeba jako Marilyn Manson. Osobně tíhnu k tak trochu podivnému vzezření, které navodí dojem, že není z tohoto světa, je jedinečné. V neposlední řadě přiznávám, že jsem taky tak trochu klaun.

Na show, kde jste hráli s dívčí kapelou Angelit, a také během vašeho natáčení CD „Evangelicum“ se objevila Tarja Turunen z Nightwish. Podílela se také na nějakém vašem projektu?

Na „Evangelicum“ Tarja zpívala sopránové operní party. Celá ta akce ve Finsku byla velkou událostí. Odehrávala se na hlavním pódiu finského Národního operního paláce. Měli jsem dvanáct představení a všechna byla vyprodána. Nightwish se v té době teprve rozjížděli, a tak jsem Tarje navrhl spolupráci a ona v té době měla ještě čas se do toho pustit. Myslím si, že jí to také pomohlo ke kariéře ve Finsku. Na „Evangelicum“ jsme udělali velikou propagaci.

Počítáte do budoucna s tím, že toto představení budete ještě hrát, že s ním přijedete i třeba do Česka?

Zkoušeli jsme se k němu několikrát vrátit, ale protože je to finančně hodně náročný, všechny pokusy ztroskotaly. Jednou se do toho ale určitě vrhneme. Skladby jako symfonie se nikdy neomrzí. Budeme je moct dělat tak dlouho, dokud jenom budeme na světě.

Vytvořili jste dvě metalové symfonie, CD „Yeah! Yeah! Die! Die!“ (1996) a „Evangelicum“ (1999). Můžeš mi o tom říct něco víc? Spojili jste to prý s tancem, divadlem a světelnou podívanou. Mysleli jste to tedy na způsob muzikálu?

„Yeah! Yeah! Die! Die!“ je mix mezi death metalem a klasickou hudbou. Jako velký fanoušek také death metalové hudby jsem si naposlouchal staré deathmetalové kapely, protože vždycky bylo mým snem spojit tento žánr s orchestrem. Přemýšleli jsme ale, co s tím, aby se jednalo o něco jiného než klasickéj rokec. Zjistili jsme, že oba styly, death metal a klasická hudba, mají opravdu hodně společného. Nebyl to muzikál, jen koncert spojený se vším, co jsi jmenovala. „Evangelicum“, které nebylo vydáno jako CD, jsme spíš zamýšleli jako balet s moderním tancem. K natočení alba jsme se ještě pořád nedostali, ale jednoho dne vyjde.

Odehráli jste již poměrně slušnou řádku koncertů v České republice. Co vás sem zpátky táhne?

Lidi se nás jednoduše ptají, jestli bychom v Česku zase nezahráli... Zvou nás. Poslední roky jsme dostali sponzorství od Českých aerolinek. Vždycky když jedeme na turné do Evropy, letíme přes Česko. I proto se nám naše firma snaží zajistit koncerty v Česku nebo v sousedních zemích – když to máme při cestě. V Česku jsem si teď našel hodně přátel. Odtud byly i mé dvě přítelkyně. Prahu znám opravdu dobře.